

ชีวิตที่ต้องละทิ้งสิ่งเดิม ๆ

เขียนโดย: ศจ. พงศ์ศักดิ์ ปิ่นแก้ว

.....ชีวิตที่ต้องละทิ้งอะไร ๆ บางอย่าง ซึ่งเป็นชีวิตที่ต้องตัดสินใจตามเหตุการณ์นั้น ๆ ที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นชนชั้นไร้อาจจะเป็นการสูญเสียหรือเลิกจากกันขึ้นอยู่กับตัวเราเอง เช่นการละทิ้งถิ่นที่อยู่อาศัยมาตั้งแต่ม้าเกิด ละทิ้งครอบครัวที่เรารักรวมถึงญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง หรือแม้กระทั่งคนที่เรารัก เพื่อมองหาประสบการณ์ใหม่ ๆ หรือถิ่นที่อยู่ใหม่ ไม่ใช่เป็นเรื่องที่ง่ายเลยแต่บางครั้งเราก็ต้องทำเพื่อตามหาบางอย่างที่เราต้องการอาจเต็มใจหรือไม่เต็มใจก็ได้ ความไม่ฝันถึงอนาคตที่ดีต่าง ๆ เหล่านี้เป็นเรื่องที่สำคัญต่อชีวิต

.....ผมเองยังจำได้ว่าตอนที่เด็ก ผมเกิดและโตที่จังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งเป็นจังหวัดที่ค่อนข้างสงบ แต่ผมก็ผูกพันมากไม่เคยคิดเลยว่าจะต้องจากมาแล้ววันหนึ่งก็ต้องละทิ้งมา เพื่อย้ายตามคุณพ่อมาอยู่ศรีราชา ครั้งนั้น เป็นความรู้สึกแรกที่ยังเป็นเด็กคงจะไม่ลึกซึ้งมากพอแต่ก็ทำให้มีอาการถึงสิ่งแวดล้อมในละแวกบ้านที่เราเจริญเติบโตขึ้นมา ถึงเพื่อน ๆ ที่เคยเล่นด้วยกัน คิดถึงโรงเรียนที่เคยเรียนถนนที่เคยเดิน ร้านค้าที่เคยซื้อ และสิ่งที่คุ้นเคย อีกมากมายที่ทำให้ลืมไม่ลง

.....การจากมาในเวลานั้นผมกำลังเริ่มเป็นวัยรุ่นอยากรู้ อยากเห็น ต้องทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ โรงเรียนใหม่ และอะไรใหม่ ๆ อีกมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องทำความรู้จักกับสถานที่ใหม่ ที่เราไม่ได้โตมาเป็นความรู้สึกที่ลำบากมาก เมื่อนานเข้าก็สามารถลืมถิ่นที่เราจากมาแต่ในใจลึก ๆ ก็ยังคิดถึงที่เดิมอยู่ความผูกพันนี้ไม่สามารถห้ามได้ง่าย ๆ ต้องพยายามลืมก็ลืมไม่ได้เป็นความทรงจำที่ยากจะสลัดทิ้งไป แต่สิ่งที่ผมจะพูดต่อไปนี้เป็นชีวิตที่ต้องละทิ้งจากสิ่งที่เราตัดขาดลำบากมากมันฝังรากอยู่ในใจลึก ๆ คือ กีเลสตันหา อิจฉาธิษา โลกโมโทสัน โกรธ และอีกมากมายที่อยู่ในตัวเรา เหมือนกับเป็นการละทิ้งถิ่นฐานเดิมซึ่งยากมาก

.....วันหนึ่ง ผมได้พบกับผู้หญิงซึ่งปัจจุบันคือภรรยาของผมเอง เป็นวันที่ไม่เคยลืมเมื่อ 37 ปีที่ผ่านมา ได้มาพูดถึงชายผู้หนึ่งที่สามารถช่วยให้เราลืมสิ่งเหล่านี้ได้ เพียงแค่โยกย้ายความไว้วางใจในตัวเองมาไว้วางใจในชายผู้นี้แทน คำพูดต่าง ๆ ไม่ทำให้ผมเปลี่ยนแปลงจนกระทั่งวันที่ผมจะตัดสินใจแต่งงานกัน เธอบอกว่าถ้าจะแต่งงานต้องเปิดใจต้อนรับชายนี้นัก่อน ผมถามว่าชายนี้นักคือใคร เธอบอกว่าพระเยซู นั่นเป็นครั้งแรกที่ผมได้เปิดใจต้อนรับแต่เป็นการต้อนรับที่ต้องการจะแต่งงานกับเธอ ไม่ได้รู้สึกที่ต้องการจริง ๆ การละทิ้งสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ในตัวเราจึงไม่เกิดขึ้น เป็นระยะเวลา 9 ปีในช่วงนั้นที่อยู่ด้วยกันมาชีวิตก็ธรรมดาไม่มีอะไรพิเศษ แต่เราต้องการที่จะให้ครอบครัวดีกว่าที่เป็นอยู่คิดที่จะทำอะไร เป็นของตัวเอง ภรรยาผมจึงพูดขึ้นว่าไปทำร้านอาหารที่ประเทศอังกฤษกันมันมีญาติเปิดร้านอยู่ที่นี่ เมื่อผมได้ยินก็สนใจ แต่เราจะไปได้อย่างไร นั่นเป็นการเปิดโอกาสให้ภรรยาผมพูดว่า “ถ้าจะไปต้องกลับมาหาพระเจ้าใหม่”

.....นี่คือจุดเริ่มต้นที่เรากลับมาหาพระองค์ ไปโบสถ์ใช้เวลาอย่างจริงจัง ดิดสนิท

แล้วคืนหนึ่งเมื่อเราฟังคำเทศนาเสร็จอาจารย์ก็พูดว่าใครต้องการที่จะรับบัพติศมาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ออกมาข้างหน้า คืนนั้น ผมได้รับกำลังใหม่ มีสิ่งหนึ่งที่ผมสัมผัสได้คือเริ่มมีสันติสุข น้ำตาไหลเป็นความซาบซึ้งปลื้มปิติอย่างไม่เคยได้รับมาก่อน ผมตื่นแต่อย่างบอกไม่ถูกกลับมาบ้านด้วยความชื่นชมยินดี รู้สึกเหมือนมีอะไรทำงานอยู่ภายใน 2 คร.5:17 “เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่า ๆ ก็ล่วงไป นี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” นี่เป็นการเริ่มต้นที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน ทำให้เข้าใจว่าการละทิ้งสิ่งเดิม ๆ เป็นอย่างไร ไม่ใช่ด้วยตัวเราเองทำได้แต่สิ่งที่อยู่ภายในต่างหากเป็นผู้กระทำแทนทุกอย่าง จากการที่จะไปทำร้านอาหารก็เปลี่ยนมาเป็นติดตาม แสวงหา จนความเชื่อที่มีอยู่เจริญเต็มโตมากขึ้นอย่างรวดเร็ว เพราะกำลังเสริมที่เป็นเหมือนสิ่งมหัศจรรย์ช่วยผมให้ได้รับความกล้าในการตัดสินใจทั้งรากฐานเดิมที่ว่ายาก ก็ค่อย ๆ หายไปทีละอย่าง จากคำพูดหยาบ ความรู้สึกที่ไม่ดี อารมณ์ร้อน อิจฉาริษยา และอีกมากมายที่ฝังรากลึกจึงทำให้เข้าใจว่าชีวิตที่ต้องละทิ้งที่ว่าลำบากนั้น กลายเป็นเรื่องง่าย ๆ

.....หลังจากนั้น ผมและครอบครัวก็ตัดสินใจละทิ้งอีกครั้งหนึ่ง แต่ครั้งนี้เป็นการละทิ้งที่ไม่ลำบากมากนัก เพราะมีกำลังเสริมที่ช่วยในการตัดสินใจจึงมั่นใจอย่างแน่วแน่นว่าไม่ผิดพลาด ถึงจะเป็นครั้งที่ยิ่งใหญ่ ที่สุด คือต้องออกนอกประเทศแต่ก็ไม่กลัว ผมเชื่อว่าใครก็ตามที่ได้รับเหมือนกับผมก็จะเป็นเหมือนกับผมแน่นอน เราจะพบได้จากพระคัมภีร์ตอนหนึ่งที่ว่า “พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า เจ้าจงออกจากเมืองจากญาติพี่น้อง จากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังดินแดนที่เราจะบอกให้เจ้ารู้” อับราฮัมจึงออกจากแผ่นดินด้วยความเชื่อ และพระเจ้าก็ได้สัญญาว่า “เราจะให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ เราจะอวยพรแก่เจ้า จะให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โตเลื่องลือไป แล้วเจ้าจะช่วยให้ผู้อื่นได้รับพร” ปฐมกาล 12:1-2 นั้นแสดงว่าอับราฮัมมีความเชื่อ หรือมีกำลังเสริมจึงกล้าตัดสินใจทิ้งถิ่นฐานเดิมเพื่อติดตามพระองค์ไป ท่านจึงเป็นบิดาแห่งประชาชาติ

.....การละทิ้งเช่นนี้ ไม่ได้เป็นการยากเพียงแค่ว่าเข้ามาแสวงหาด้วยความจริงใจ ปราศจากความสงสัย เหมือนกับพระเยซูได้มอบความจริงใจให้กับเราด้วยการยอมตายบนไม้กางเขน ความจริงใจเป็นความรู้สึกแท้จริงที่มอบให้กับใครบางคนอย่างไม่หลอกลวง (มธ.20:28 ; อย่างที่บุตรมนุษย์ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่ท่านมาเพื่อจะปรนนิบัติเขา และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก) พระองค์เสด็จมาไม่ได้หวังอะไรจากเราเลย แต่ต้องการช่วยเราด้วยความบริสุทธิ์ใจอย่างแท้จริง ฉะนั้น การละทิ้งในที่นี้จึงมีความหมายว่าต้องทิ้งนิสัยเดิม การที่จะทิ้งได้นั้นต้องพึ่งกำลังเสริม เหมือนกับการนั่งรถไปเชียงใหม่ต้องใช้เวลาไม่นาน แต่ถ้าเรานั่งเครื่องบินไปก็ใช้เวลาเพียงแค่ชั่วโมงกว่า ๆ ก็ถึง แสดงว่าเราได้ขอกำลังจากพระองค์ หลังจากนั้นชีวิตของเราจะอยู่ในการทรงนำทุกอย่างก้าวทราบเท่าที่เราได้มอบความไว้วางใจให้ตลอดไป

ขอพระเจ้าอวยพระพร //

หากอาจารย์มีคำถามใดๆ สามารถติดต่อผมได้ที่เบอร์ 087 8219113

หรือที่อีเมลที่อยู่นี้ (pypickle@gmail.com)

ขอบคุณมากครับ

ด้วยความรักในพระคริสต์

ศจ. พงศ์ศักดิ์ ปิ่นแก้ว

.....

ชีวิตที่ต้องละทิ้งสิ่งเดิม ๆ

เขียนโดย Administrator

วันอังคารที่ 24 มกราคม 2012 เวลา 09:53 น. - แก้ไขล่าสุด วันอังคารที่ 24 มกราคม 2012 เวลา 10:19 น.

ต้องการส่งบทความขึ้นเว็บไซต์ไทยคริสเตียน กรุณาส่งมาที่ info@rewat.org โดยส่งภาพผู้เขียน และบทความเพื่อพิจารณาลงในเว็บไซต์คริสเตียนไทย บทความหรืองานเขียนทุกถ้อยคำ ทุกวลี ผู้เขียนเป็นผู้รับผิดชอบต่อสังคม และไม่อนุญาตให้กล่าวพาดพิงถึงบุคคลที่สามจนทำให้เกิดเสียหายต่อชื่อเสียงต่อองค์กรนั้นๆ และไม่อนุญาตให้เขียนเนื้อหาที่มีผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติบ้านเมือง ต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ และหากจำเป็นต้องเข้าสู่ขบวนการยุติธรรม ผู้เขียนในบทความนั้นๆจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียว